

NAGRADE KSENIJE HRIBAR 2015

Strokovna komisija: Sabina Potočki, Pia Brezavšček, Blaž Lukan

Življenjsko delo

Mateja Bučar

Mateja Bučar kontinuirano deluje kot neodvisna koreografinja na slovenski sodobnoplesni sceni že dobrih dvajset let. Ko je njeno profesionalno baletno izhodišče trčilo s konceptualnimi in formalnimi možnostmi sodobnega plesa, s katerim se je srečala v tujini in v Plesnem teatru Ljubljana, je iz plesalke prerasla v koreografinjo. Da razmerje med eno in drugo vrsto plesa ni povsem enostavno, je skozi koreografski jezik dala vedeti že v enem svojih zgodnjih del **Disciplina kot pogoj svobode**. Od takrat nas redno preseneča s samosvojimi, konceptualno in vizualno izčiščenimi uprstorjenji plešočih teles. Telesa v koreografijah Mateje Bučar v avtonomnem plesnem izrazu niso samozadostna, ampak v aktivnem razmerju z bodisi fizičnimi bodisi projiciranimi scenografskimi objekti, katerih avtor je navadno njen umetniški in življenjski sopotnik Vadim Fiškin. Tehnologija in scenografija nista nikoli sami sebi namen, temveč tesno prepleteni s premišljeno koreografijo, ki ni v nobenem pogledu redundantna in ji uspe telo shematizirati tako, da skozi golo formo spregovori kar najbolj obče. Take so denimo zgodnje predstave **Ugodje v neugodju**, **Dependance**, **Telborg**, **Media-Medici**, **O Quadrat** in **Room&Road**, ki je lani doživela remake. To so nedvomno predstave, ki so pri marsikaterem slovenskem ustvarjalcu in premišljevalcu plesa spremenile način, na katerega je mogoče misliti ples. Mateja Bučar je umetnica, ki ne podlega diktatu novega, in pusti umetniški ideji več emanacij. V novejših delih, kot so **Sorry out of ideas**, **Bila bi palma** in **Point-less**, vztraja pri raziskovanju prepleta plesnega telesa in tehnologije, ki sta v medsebojnem razmerju ponovno vzgib za (re)prezentacijo nekega bolj temeljnega problema človekovega bivanja. V najnovejših delih pa prestopa prag gledališča in se odpravi v javni prostor. Nadvse diskretni, a še vedno formalno izčiščeni in konceptualno jasni posegi v urbani prostor, kot se jih loteva v delih **Zelena luč**, **Parkiranje pakiranje** in **Nedoumljivi**, odpirajo novo poglavje v njenem opusu in pomembno prispevajo k zbirki sodobnih del, ki razširjajo naše razumevanje sodobnega plesa in koreografije. Naj ta nagrada ne bo zaviralni moment za danes prav tako kot nekoč aktivno in prodorno avtorico, ki je sodelovala z več generacijami plesalcev, ampak naj predstavlja poklon in priznanje za dosedANJI neprecenljivi prispevek k razvoju sodobnega plesa pri nas ter spodbudo za nadaljnje ustvarjanje.